

говор на забележките по случай разискванията за благонадежността на романа „Тютюн“ и е трябвало да докаже достойнствата на второто преработено и допълнено издание не само като образна система, но и като стил и език. С други думи, тази статия според мен изпълнява поръчката да зачеркне чуждото, респективно – западното, като „увреждащо“ художествеността на творбата.

Двете статии, на които се спрях тук, са от смислените сред многото статии – клиширани хвалби за романите му и разкриват *генезиса и семантиката на конструирането на идеологическия език*: на какво се опира този език, за да казва определени неща и да премълчава други. Писани в края на 50-те години, те демонстрират процеса на формирането на трайни клишета в критиката за литературата и изкуството, клишета, които ще превърнат живия език за естетичното в закостенял идеологически начин за коментиране на художествената творба. Така блоковото писане ще обслужва не само партийната преса, но и литературната критика; то ще създаде идеологическата матрица, която не е в състояние да открие художествената специфика на определена творба или автор.